

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

De Insensibilitate, Gradus XVII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

nec ex humilitate : sed ignauo quodam ocio , aut alterius rei intentione non saluari, inops est.

5 Hanc virtutem Greci ἀπάθεια vocant, nos affectuum vacantiam, de qua auctor noster in secundo gradu disseruit. De hac Cicero sic in Academ. quest. Zenoni summum bonum est in his rebus neutram in partem moueri quæ ἀδύναμις ab ipso dicitur. Pyrrho autem eam sentire sapientem, quæ ἀπάθεια nominatur. Hanc quia Climacus homini in hac vita tribuere videtur, male audit à Gersono in epistola quadā de Kunisbroechij operum censura, tom. 2. Si quis tamen Climacum attente legat, eum non difficulter defendere posset.

6 Sensus est: Qui hoc opus attentè legit meminisse poterit dictum matris malorum omnium Gule. quæ secundam filiam suam dixit esse insensibilitatem. Sed illam proprio suo loco ponere prohibuit auaritia.

De Insensibilitate, I Gradus XVII.

Insensibilitas & in corporibus, & in spiritibus est mortuus sensus, ex diutino languore in insensibilitatem desinens. Indolentia est quæ in habitum transiit negligentia, segnis ac torpens animi intentio, præsumptionis germen, alacritatis impedimentum, fortitudinis laqueus, compunctionis ignoratio, desperationis ianua, obliuionis mater, quam cum genuerit ipsius filię suę, fit filia, timoris exclusio. Indolens est stultus philosophus à seipso damnatus, expositor sibi met, contrarius locutor, cæcus videndi magister, de sanitate vulneris disputat, atque id fricando exasperare non desinit. Contra morbum loquitur, & quæ sunt noxia manducare non cessat. Aduersus

seipsum orat, & protinus ad opus suum proficitur. Id dum perficit sibi ipsi indignatur, nec verborum suorum pudet miserum. Male facio dormiat, & tamen acius instat. Os contra vitium orat, & corpus pro vitio luctatur, de morte philosophatur, qui quasi non sit moriturus ita uiuit. De separatione corporis & animæ seuerius admonet, quasi sempiternus futurus sit, dormitat. De continentia disputat, & pro gulæ concupiscentia certat. Cum de futuro iudicio legit, subridere incipit. Inanis gloriæ fuga meditatur, & eadem in ipsa actione capitur. De vigilijs dum loquitur, & in somno protinus immergitur. Orationem collaudat, & eam non secus quam flagellum vitat. Orationem summis laudibus effert, primusque contra eam agit. Eos qui nulla mundi affectibus impediuntur extollit, nec erubescit ipse pro panno contendere atque pugnare. Intus amaritur, atque in ipsa amaritudine rursus irascitur, sentit dum ruinam adiicit ruinæ. Saturatus penitentiam agit, modicumque progrediens, rursus saturitate distenditur. Silentium beatum dicit, ipsumque per loquacitatem laudat. De mansuetudine admonet, & in ipsa doctrina nonnunquam irascitur. Cum resipuerit, ingemit, atque cogitatione caput rursus perturbatione corripitur. Vituperationem, ac subridens de gemitu docet. Semetipsum ut inanis gloriæ cupidum in plerisque accusat, per eam sui vituperationem sibi gloriam quam affectu libidinis in faciem respicit & de pudicitia disputat. Desertis & quietis sectatores, ipse in seculo degens, collaudat. Misericordes glorificat, pauperes exprobrat. Semper sui accusator est, & tamen resipiscere non vult, ne dicam non potest. Vidi ego huiusmodi plurimos cum de exitu æterni iudicii

iudicio verba fieri audirent, illachrymari, & cum
 adhuc essent in oculis lachrymæ, ad mensam solli-
 cite accurrere. Admiratusq; sum quomodo luctū
 quoque hæc pernicioſa & male olens domina ca-
 piuare potuit, ingenti insensibilitate captiuata
 vel roborata. Sed huius præcipitis insanæque si-
 mul & fatuæ dominæ vulnera, & dolos, plusquam
 satis visum est pro tenui cognitione & facultate
 mea denudaui, neque diu aduersus illam ve-
 bis pugnare consilij est. Porro si quis in domino est,
 qui experimento suo possit vulneribus afferre re-
 media, non illum pigeat id exequi. Ego enim im-
 becillitatem in hoc meam ingenue cōfiteor, quip-
 pe qui ab huiusmodi peste forte detineor. Nam
 neque fraudes illius & artes à meipso potuissim
 deprehendere, nisi hanc summa vi tenuissim, eam-
 que diligenter examinans quæ prædicta sunt con-
 fitei fecissim, timoris domini & infatigabilis o-
 rationis illam duplici flagello cædens. Quo circa
 & hoc dicere videbatur violenta illa & nequissi-
 ma domina. Hi qui mihi fœdere deuincti sunt,
 mortuos videntes ridet, in oratione stantes lapi-
 dei toni & duri tenebrisq; pleni sunt, sacramq; in-
 tuentes mensam quasi ad gustandum communē
 panem, cum venerint affecti sunt. Ego cū aliquos
 compungi video, irrideo. Cuncta quæ ex effectus
 alacritate gignuntur bona, is qui me genuit pater
 necare me docuit. Ego ris⁹ mater, ego somni sum-
 nutritrix, ego satietatis amica, ego cum reprehendor
 non doleo, ego falsæ religioni specialiter connexa
 sum. Itaque stupore percussus atq; insanæ sermo-
 nibus territus, interrogabam quod esset eius geni-
 toris nomen. Illa vero ad me. Ego inquit, non tan-
 tum vnā natiuitatem habeo, sed innumerabilis
 quodammodo instabilis ratio meæ concep-

nis est. Me facieras roborat, me tempus auget, me
 pessima consuetudo consolidat. Ea vero quae de-
 tinetur à me nunquam liberabitur. Insiste inge-
 nibus vigilijs. Iudicium sempiternum infatigabili
 studio meditare, ita tibi forsàn parumper cedam.
 Intuere diligentius occasionem, ex qua tibi nati-
 sum, & aduersus matrē meā constanter certa. No-
 que enim vna mihi indifferēter est mater. Inter
 pulchra² frequenter ora, eorumque inde ebullien-
 tem imaginem in corde tuo pinge. Hanc enim nisi
 iunij stilo tibi descripseris, me in aeternum vi-
 cere non poteris.

Annotationes in Gradum, 17.

Huius vitij, sub isto titulo vel nomine pauci (qui
 sciam) patres meminerunt. D. Thomas 22 q. 142
 1. insensibilitatis vitium tractat. sed non in eadem
 catione, qua hic noster auctor. Dehinc enim ibi, quod
 tenim oppositum vitium est temperantiae secundum
 fecit: quo scilicet corporis delectationes, ad
 re conservationem diuinitus ordinate, contrarietatem
 nem omittuntur. Eodem modo & ab Aristotele
 2 & 3. Ethicorum usurpatur. Graeci ἀναισθησία
 cant. Quae vero Climacus hic insensibilitatis vitium
 eadem ferè omnia ab alijs acedie ascribuntur. Idem
 què vitij istius nomen, quam natura minus nobis
 cognitum. Latini stuporem vel animi duritiem ap-
 pellare possent. quomodo & Cicero appellasse videtur
 pro domo sua: Eam, inquit, animi duritiem, sic vitis
 poris (quod cum vititur non sensu) stuporem potius
 quam virtutem putarem.

2. Nullum antidotū aduersus hoc malū efficacius me-
 tis mēoria: monet ergo hoc malo obnoxios in sepulchris
 mortuorū habitare, ossa & cineres relictos enolere
 seq; in eandē metamorphosin transmutandos cognoscere
 id quod à multis anchoritis olim factitatum legitur.